

Lieneke Dijkzeul
Koude lente

2008

Stichting Uitgeverij XL
Den Haag

Hoofdstuk 1

Het fietsje lag in het gras bij de vijver, vlak bij de bank die ooit was geschilderd in de kleur groen die voorbehouden scheen te zijn aan parkbanken, lantaarnpalen en Russische auto's ten tijde van het communistisch regime. Het lag net naast het pad, en aan de zilverige spaken hingen druppels, achtergebleven na de regen eerder die middag. Een fonkelnieuwe rode meisjesfiets.

Een nieuwsgierige woerd, de veren glanzend in het bleke namiddaglicht, scharrelde eromheen, maar waggelde haastig terug naar het water toen hij de man met de hond zag naderen.

De man liep op zijn gemak, handen in de zakken van zijn jas die hij tot bovenaan had dichtgeknoopt. De hond, kort aangeliend, liep rustig naast hem. Het pad splitste zich; een deel liep rechtdoor, het andere boog om de vijver heen om daarna tussen de bomen van het park te verdwijnen.

De man zag de fiets, hield zijn pas in en keek om zich heen alsof hij verwachtte een kind te zien opduiken tussen de struiken. Maar het park lag er verlaten bij. Een groot deel van de dag had het geregend. Nu was het droog, en tussen de wolken verscheen steeds meer blauw, maar het was al te laat voor de jonge moeders met kinderwagens, en nog te vroeg

Het was al niet meer nodig. De hond bleef abrupt staan en dook toen in elkaar, maakte zich zo klein mogelijk – oren plat, staart tussen de poten. Hij kroop achteruit, drong zich tegen de benen van zijn baas en jankte diep vanuit zijn keel, een geluid dat de man hem nooit eerder had horen maken en dat beelden opriep van een steppe, volle maan, een roedel wolven tot aan de buik in de sneeuw.

De man bukte zich en legde een hand op de brede kop. Maar de hond liet zich niet troosten. Hij jankte opnieuw, angstig en woedend tegelijk, en de haren op zijn rug stonden overeind als een stugge borstel. De man wilde terug naar het pad, zijn kalme wandeling vervolgen, genieten van de zon nu die eindelijk was doorgebroken. En na zijn wandeling wilde hij luisteren naar de voetbaluitslagen, een biertje drinken en zich verheugen op het eten, waaraan zijn vrouw traditiegetrouw op zondag extra aandacht besteedde. Hij wilde de blik van de hond niet volgen, maar ten slotte volgde hij die toch, dwong zich te kijken naar wat daar lag – een klein lichaam waarvan de contouren al aan de rand van zijn blikveld hadden gezweefd toen hij de hond aaide.

‘Nee,’ zei hij. ‘Nee.’

En nu hij werkelijk keek, registreerde hij alles, al bevatte hij het niet.

Het meisje lag op haar rug, met het onderlichaam

naar links gedraaid. De blonde haren, aan de ene kant van het blauwige gezichtje nog samengebonden in een parmantig staartje net boven het oor, waaierden aan de andere kant uit over de vochtige grond, het lichtblauwe jackje had een capuchon die was gevoerd met een vrolijke streepjesstof, het halfhoge gypje zou passen in zijn handpalm en bungelde aan de tenen van de linkervoet, terwijl het andere verdwenen was, of zich in ieder geval niet binnen zijn gezichtsveld bevond.

Maar bovenal registreerde hij de kleine witte billen, de stevige beentjes, de spijkerbroek die ernaast lag, de bemodderde pijpen, nauwelijks langer dan zijn onderarm, en toen hij het niet langer kon verdragen naar dat alles te kijken, staarde hij naar de gebogen arm waarvan het handje ontspannen naast het hoofd lag in een imitatie van de volkomen overgave waarmee baby's slapen. Aan een van de vingers glansde een goedkoop zilveren ringetje met een dof geworden blauw steentje. De nagels waren gaaf, en roze als schelpjes, en herinnerden hem aan de nageltjes van zijn kleindochter, die hij in vergeten verwondering had bekeken na haar geboorte.

De hond duwde zijn snuit in zijn hand, en de man wendde eindelijk zijn blik af en keek naar zijn schoenen – degelijke bruine herenschoenen, niet nieuw maar ook niet versleten, de veters zorgvuldig gestrikt

in een dubbele knoop, en het drong tot hem door dat hij met zijn maat vierenveertig misschien al sporen had beschadigd of uitgewist, sporen die essentieel konden zijn voor een onderzoek. Een onderzoek dat pas kon plaatsvinden nadat hij de politie had gewaarschuwd.

Hij greep de halsband van de hond, die nog steeds trillend tegen hem aan zat.

‘Kom,’ zei hij. ‘Kom maar, jongen.’

De hond draaide zich gretig om, opgelucht deze plek te kunnen verlaten. Een plaats van verderf, dacht de man, en daarna schakelde hij zijn gedachten uit en volgde, opnieuw met tegenzin. Een tegenzin vermengd met schaamte om wat hij moest achterlaten, al begreep hij dat het geen verschil meer maakte. Hij worstelde zich een weg terug door de struiken en zette zijn voeten behoedzaam, bijna verontschuldigend neer, vermeed takjes en papiersnippers die hij een paar minuten geleden niet had opgemerkt. Maar nu was alles van belang, nu was alles anders, en vaag besepte hij dat niets nog ooit hetzelfde zou zijn.

Hoofdstuk 2

Inspecteur Paul Vegter was thuis en bestudeerde het conceptkoopcontract waarop hij zijn handtekening zou kunnen zetten als hij dat wilde.

Voor de zoveelste maal las hij de voorwaarden, met een besluiteloosheid die hem zelf irriteerde.

Natuurlijk was het te duur – een huisje in verregaande staat van verwaarlozing, waaraan hij zijn volledige spaartegoed zou moeten opofferen om het bewoonbaar te maken. Maar met een verbazingwekkend aantal vierkante meters grond eromheen. Verbazingwekkend omdat het huisje op niet meer dan twintig minuten rijden van de stad lag, en de grond – niet het huisje maar de grond – dus onbetaalbaar zou moeten zijn.

Zat er een addertje onder het gras? Slechter dan hij al geconstateerd had kon het huis er nauwelijks aan toe zijn, maar misschien had hij iets over het hoofd gezien, was er sprake van verborgen gebreken, verontreinigde grond of gewijzigde bestemmingsplannen.

Zijn horloge wees tien over halfvijf aan, en Vegter besloot dat dat een uitstekende tijd was om met behulp van een borrel de beslissing nog even uit te stellen. Op weg naar de keuken probeerde hij zich te herinneren hoe het dak eruit had gezien. Verscheidene

pannen ontbraken, en was er überhaupt sprake van een dakgoot? Al was het vervangen daarvan een kwestie van kopen en bevestigen.

Hij haalde de fles jenever uit de koelkast, bedacht zich, zette hem terug en pakte de rode bourgogne die hij de vorige avond had opengemaakt.

Vergeefs poogde hij weerstand te bieden aan het stuk Friese nagelkaas dat Talsma voor hem had meegebracht, en waarvan de scherpte hem de tranen naar de ogen dreef. Maar de bourgogne, zoals hij proefondervindelijk had vastgesteld, bood voldoende tegenwicht. Hij sneed een dikke plak van de kaas, die al onder het mes verbrokkelde, legde de stukken op een bordje en nam wijn en kaas mee naar de huiskamer.

Dat dak... Er was een vlierinkje waar een kind nauwelijks rechtop zou kunnen staan. Hij had het ladderdje beklommen en zijn hoofd door het luik gestoken, maar had voornamelijk gelet op de ruimte, of liever het gebrek daaraan, en nu had hij geen flauw idee of beschot en panlatten in dezelfde deplorabele staat verkeerden als de rest van het huis. Dat was ook te wijten aan het feit dat de makelaar ergens ter hoogte van zijn knieën onafgebroken op hem had ingepreut, terwijl Vegter rondkeek in het schemerduister en overwoog dat het aanbrengen van een dakraam niet moeilijk kon zijn. De man had de ligging en het

uitzicht geprezen, de afstand tot de naaste buren, de mogelijkheden opgesomd voor het aanleggen van zowel een moes- als een siertuin.

In het voorbijgaan pakte hij het contract van de eettafel en las opnieuw het adres. De eenvoud ervan beviel hem. Dorpsstraat 145. Geen laan, geen dreef, geen allee, en al helemaal geen Paddenpoel, Boomkleverpad of Ganzenbloem.

Dorpsstraat 145.

Hij keek naar het levenloze laminaat, de kale muren, de eettafel met de twee rechte houten stoelen, elk aan een kant, de luxaflex, wit maar stoffig, half neergelaten om een illusie van privacy te wekken, het kleine balkon met uitzicht op de flats aan de overzijde, en gaf toe aan de verleiding van beelden van een gebeitste houten vloer, een balken zoldering, witte wanden met daarop een enkel modern schilderij, zware donkerrode velours gordijnen die hij 's avonds zou kunnen dichttrekken, waarna ze een warme, rijk geplooid beschutting zouden bieden tegen winterse kou. Een houtkachel. Er was een schoorsteen, de mantel gemetseld met grove bakstenen, bruinzwart beroet en op diverse plaatsen gebarsten.

In de huiskamer, die rook als een bunker en waar het behang in flarden aan de muren hing, was in de woordenstroom van de makelaar, in krijtstreep met te brede schouders, een moedeloze ondertoon

geslopen, tot hij ten slotte klonk alsof hij niet deze zoveelste eventuele koper maar zichzelf moest overtuigen van de kwaliteiten van dit unieke object.

Toen hij eindelijk zweeg, had Vegter hem verteld dat hij een conceptovereenkomst kon opstellen die hij zou tekenen als zijn beslissing gunstig uitviel, waarna de koop als gesloten kon worden beschouwd. Dit had de makelaar zo nerveus gemaakt dat hij de sleutel van zijn Audi, die hij als een amulet in zijn hand geklemd hield, had laten vallen. Hij had gesputterd dat een conceptcontract hoogst ongebruikelijk was, geschermd met de term 'mondelinge overeenkomst' en zich intussen achterwaarts naar de deur bewogen, alsof hij zijn potentiële slachtoffer geen moment uit het oog wilde verliezen. Vegter had hem het verschil uitgelegd tussen ongebruikelijk en onmogelijk, en de makelaar had hem de hand geschud en zich naar zijn auto gehaast, vergeefs pogend zijn Italiaanse schoenen schoon te houden op het modderige pad.

Hij stak het laatste stuk kaas in zijn mond en bedacht dat je met die kruidnagels een ontstoken kies tot bedaren zou kunnen brengen. Hij dronk zijn glas leeg en overwoog een nieuwe fles open te maken om zijn verhemelte te blussen, toen de telefoon rinkelde van onder de stapel nog te lezen kranten naast de bank. 'Vegter.'